

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i og Tillæg til Lov Nr. 397 af 28. December 1916 om kommunale Dyrtidsforanstaltninger (Dyrtidsloven).

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1548; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 115).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Hauge); Som ærede Medlemmer vil se af den omdelte Betænkning, er der ikke opnaaet Enighed i Udvalget. Udvalget har delt sig i et Flertal og et Mindretal, og hver Part møder med sine Ændringsforslag. Jeg skal derfor som Ordfører ikke gøre Rede for et fælles Standpunkt indenfor Udvalget; men der paa-hviler mig at gøre Rede for de af Flertallet stillede Ændringsforslag.

Flertallet har kun stillet 2 Ændringsforslag, nemlig Nr. 3 til § 3 og Nr. 5 til § 4. Det første Ændringsforslag gaar ud paa, at det i § 5 i Dyrtidsloven af 1916 fastsatte Beløb af 15 Kr. forhøjes med 12 Kr. til 27 Kr. pr. Indbygger, og disse 27 Kr., der saaledes stilles til Raadighed, kan, om Kommunalbestyrelsen ønsker det, anvendes efter § 1 i Dyrtidsloven af 1916. I Lovforslaget blev der stillet 9 Kr. til Raadighed pr. Indbygger ud over de 15 Kr., der er til Raadighed efter Dyrtidsloven af 1916, men de 9 Kr., der ekstra stilledes til Raadighed, skulde anvendes efter § 2 i Dyrtidsloven af 1916. Efter vort Ændringsforslag stilles Beløbet, som sagt, til fri Raadighed for Kommunerne, idet Flertallet foreslaar, at for saa vidt en Kommunalbestyrelse maatte foretrække at anvende det Beløb af 12 Kr., hvormed Maksimumbeløbet saaledes er forhøjet, til Foranstaltninger helt eller delvis efter Dyrtidslovens § 2, kan Indenrigsministeren meddele Samtykke hertil, saaledes at der da ogsaa ydes $\frac{2}{3}$ Refusion af Statskassen for det anvendte Beløb. Men Beløbet skal efter vort Ændringsforslag fortrinnsvis anvendes til Nedsættelse af Prisen paa Brændsel, saafremt Foranstaltningerne sker i Henhold til Dyrtidslovens § 2, dog højst for et Forbrug af 12 hl Kul eller Koks

pr. Husstand eller for et i Brændselsværdi hertil svarende Kvantum indenlandsk Brændsel, men Beløbet kan, saafremt Nedsættelse af Brændselspriserne i en Kommune paa Grund af særlige Forhold maatte være uforholden eller kun delvis paakrævet i det Omfang, som foran er hjemlet, helt eller delvis anvendes til Foranstaltninger til Nedsættelse af Priserne paa andre Livsforbrødenheder i Henhold til Dyrtidsloven af 1916.

Flertallet har stillet sit Ændringsforslag, som jeg her har refereret, navnlig af to Grunde. For det første ønsker vi at give Kommunerne større Beløb at raade over, end der er til Raadighed i Henhold til Dyrtidsloven af 1916. Efter Lovforslaget blev der stillet 9 Kr. til Raadighed ekstra for Kommunerne pr. Indbygger, i alt omtrent 27 Mill. Kr. ud over det Beløb, der var til Raadighed. Efter vort Ændringsforslag stilles der yderligere 3 Kr. pr. Indbygger til Raadighed, altsaa i alt omtrent 9 Mill. Kr., saa at det Beløb, der, hvis Ændringsforslaget vedtages, stilles til Raadighed, bliver forhøjet fra omtrent 27 Mill. Kr. til omtrent 36 Mill. Kr. Der er ikke Tvivl om, at der i mange Kommuner, navnlig Købstadkommuner, er forbrugt saa store Beløb af de til Raadighed værende Penge efter den gældende Dyrtidslov, at der i høj Grad vil blive Brug for det Beløb, der nu yderligere stilles til Raadighed. Købstadforeningens Henvendelse til Ministeriet er et af Beviserne paa, at mange Købstæder allerede er ved Bunden af den Pengekasse, der er til Raadighed for Dyrtidsforanstaltninger.

For det andet er Ændringsforslaget stillet i det Haab, at dets Vedtagelse skulde gøre det lettere at faa Lovforslaget gennemført ikke blot her, men ogsaa i det andet høje Ting. Vi har tænkt os Muligheden af, at vi ved dette Ændringsforslag vilde opnaa Tilslutning hos Venstre, thi efter dette Ændringsforslag udvides Kommunerne Adgang til at tage Bestemmelse om, paa hvilken Maade de her omhandlede Foranstaltninger skal træffes, og Venstre har saa ofte her i Salen fremhævet som sit Standpunkt, at det kommunale Selvstyre skulde være urokket, man skulde lægge hele Sagen i Kommunerne Hænder, Kommunalbestyrelserne skulde være de afgørende, og Venstre har modsat sig, at der paa nogen Maade blev givet Paa-bud om, hvorvidt Foranstaltningerne skulde træffes efter den ene eller den anden Paragraf. Det Forslag, den højtaerede Indenrigsminister stillede, var efter vor Op-